

JESSICA LEVINE
geometria iubirii

Traducere din limba engleză și note de
IRIS MANUELA GĂTLAN ANGHEL

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: ANTONIA KACSO
Tehnoredactare computerizată: SIMONA BĂNICĂ

Jessica Levine, *THE GEOMETRY OF LOVE*
Copyright © 2014 by Jessica Levine
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-8623-79-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEVINE, JESSICA

Geometria iubirii / Jessica Levine ;
trad.: Iris Manuela Gâtlan Anghel. —
București : Corint Books, 2015
ISBN 978-606-8623-79-5

I. Gâtlan Anghel, Iris Manuela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru Emily și Sophia

PARTEA ÎNTÂI
1987

CAPITOLUL 1

Mă aflam în vechea librărie Barnes & Nobles de pe Eighteenth Street — un sanctuar excentric și original, construit de o parte și de alta a bulevardului — și mă uitam la volumele de poezie, când am văzut un bărbat care purta două cămăși cu guler, una roșie și una albă, cărora le suflecuse mânecile. Cândva, am cunoscut și eu pe cineva care se îmbrăca așa.

— Michael! l-am strigat eu.

Și-a ridicat capul. Era nebărbierit și ușor adus de spate, ca întotdeauna, poate puțin mai corpulent și mai cărunt, dar încă destul de chipeș, reușind să atragă cu ușurință privirile celor din jur. Era un bărbat înalt, impunător, și avea o privire plină de gravitate. Exact așa cum ar trebui să arate un compozitor care duce o luptă aprigă cu notele de pe portativ.

— Julia! a exclamat el.

Ne-am privit un timp peste masa înțesată de cărți. Îl știam bine pe Michael. Cu un deceniu în urmă, în timp ce era student la Yale, a fost coleg de cameră cu prietenul meu, Ben.

— Ooo! am spus eu când a venit să mă îmbrățișeze.

— Ești atât de frumoasă! Aproape că nici nu te-am recunoscut. Întotdeauna ai fost frumoasă, dar acum, machiată și având părul mai scurt, arăți minunat.

— Și tu arăți bine, am răspuns eu. Dar ce e asta? l-am întrebat, îndrăznind să-i ating cicatricea lungă, ce pornea de la baza maxilarului și îi străbătea partea stângă a gâtului.

Da, cândva ne-am împărtășit gesturi atât de intime. Ultima dată când l-am văzut, într-o noapte caldă de septembrie, după ce-am

mâncat sushi la un restaurant, am sfârșit sărutându-ne cu pasiune pe treptele Bibliotecii Publice din New York.

— Un alt capitol însângerat din telenovela interminabilă a vieții mele, a răspuns el, oftând adânc și aruncându-și privirea asupra cărților de pe masă. Cauți volume de poezie? Ceva interesant pe aici?

— Probabil. Aici este locul unde își găsesc sfârșitul cei mai buni poeți, am spus eu.

— Și care e povestea vieții tale acum? Locuiești în oraș?

— Nu, în Princeton. Ben lucrează ca profesor acolo, i-am explicat eu, cu mândrie în glas.

— Sunt convins că Ben i-a cucerit cu accentul lui britanic. Deci sunteți încă împreună..., a spus el, luându-mi mâna stângă și examinându-mi-o cu atenție. Dar nu ai verighetă.

— Nu, nu încă.

— Mmm... Dar cred că ai împlinit și tu treizeci și unu sau treizeci și doi de ani... Hai să mergem să bem o cafea!

Când am ieșit, după ce ne-am bucurat de aerul condiționat din librărie, ne-a întâmpinat un val puternic de căldură, intensificat de vălătucii de abur ce se înălțau printre crăpăturile trotuarului. Când traversam strada, mi-a cuprins cotul cu mâna într-un gest cavaleresc, ce contrasta vădit cu înfățișarea sa neîngrijită.

— Și cu ce te ocupi acum? m-a întrebat el.

— Sunt secretară în cadrul departamentului de matematică.

— Aha! a răspuns el, aruncându-mi o privire întrebătoare. După câte îmi amintesc, cântai la pian și scriai poezii frumoase. Îmi aduc aminte că ai primit un premiu pentru una dintre poeziile tale.

M-am înroșit până în vârful urechilor. În ultimul an de facultate, am câștigat un premiu pentru o poezie erotică, *Văltoarea nopții*, lucru care mi-a conferit, timp de un semestru, o celebritate incomodă.

— Nu mai scriu, i-am răspuns eu.

— Cum așa?

— Nu știu. Nu mai am subiecte.

— Ceva îmi spune că nu ești deloc mulțumită de postul de secretară.

— Trebuie să-mi câștig cumva existența, iar în Princeton nu ai prea multe opțiuni.

— Așa că te-ai mulțumit cu ce-ai găsit ca să fii alături de Ben.

— Da. Am vrut să stăm împreună, am răspuns eu, ridicând din umeri, stânjenită de proiectele mele demodate.

— Și ce faci astăzi prin oraș? Le-ai făcut o vizită părinților tăi?

— Da, am luat masa cu mama, i-am răspuns.

Trecusem mai devreme pe la ai mei și o găsisem pe mama complet trează — nu băuse încă nimic.

— Și-mi caut un apartament, am continuat eu. Tata îmi sugerează să se preiau frâiele firmei de contabilitate. A suferit un infarct în urmă cu vreo doi ani și vrea să se pensioneze.

— Am înțeles. Va trebui, astfel, să faceți naveta ca să vă vedeți, nu?

— Nu știu. Nu sunt nici măcar sigură că vreau să mă mut aici. N-am văzut încă niciun apartament. Cel de astăzi ar fi primul.

— O să te muți, a spus Michael. Îți dorești asta cu ardoare. Se vede de la o poștă. Și apoi, de ce nu s-ar muta și Ben, urmând să facă naveta până la facultate? Asta ar fi cea mai bună soluție. Are un program lejer — predă doar de două sau de trei ori pe săptămână, nu-i așa? Iar până la Princeton ar face doar o oră.

Avea un har straniu, care îl ajuta să scrie scenariul vieții mele și să se transpună în el, rezolvându-mi astfel problemele.

— N-am discutat încă toate detaliile. Știi doar cu câtă greutate iau o decizie.

— Stai puțin! Dar Ben știe că îți cauți apartament?

— Nu, i-am răspuns eu. Cochetam doar cu ideea. Voiam să văd ce găsesc la o chirie de o mie o sută de dolari pe lună.

Mă simțeam ca un hoț prins în flagrant delict — studiasem ofertele, luasem legătura cu un agent imobiliar și stabilisem o întâlnire — fără să-i mărturisesc nimic lui Ben, deși, în cele din urmă, aș fi fost nevoită să-i spun dacă aveam să închiriez ceva. Iar Michael mă cunoștea suficient de bine ca să mă demaște. Înțelegea prea bine că firma de contabilitate a tatălui meu era doar un pretext de care mă foloseam ca să forțez granițele relației noastre.

— Nu i-ai spus nimic lui Ben pentru că nu vrea să se mute. Pentru că naveta i-ar răpi din timpul lui prețios dedicat scrisului și cercetării, a spus Michael, presărându-și cuvintele cu tonalități duioase, dar și sarcastice, așa cum făcea întotdeauna când vorbea despre Ben. Va trebui, așadar, să vă vedeți doar la sfârșit de săptămână.

Michael avea dreptate. Acestea ar fi fost, fără doar și poate, argumentele lui Ben, iar eu le-aș fi acceptat fără crâcnire, căci ambiția și preocuparea ferventă pentru munca sa erau calitățile care m-au atras cândva la el. Dar dacă în trecut mi-am dorit să manifest același entuziasm ca Ben, acum tocmai acest lucru îl îndepărta de mine. Se întâmplă adesea ca, într-un cuplu, trăsăturile care te-au atras inițial la o persoană să se transforme într-un călcâi al lui Ahile, punându-ți relația în pericol.

— Dar, a continuat Michael, se pare că încercați să găsiți o soluție, lucru pe care l-am și prezis cândva, nu-i așa?

Când am ajuns în fața unei cafenele, Michael mi-a deschis ușa, invitându-mă să intru. Când ne-am așezat la o masă dintr-un separeu, am simțit cum canapeaua stacojie din vinilin se lipește de brațele mele goale și transpirate. Mi-am ațintit ochii asupra plăcintelor și prăjiturilor ademenitoare din vitrinele cafenelei. Pe peretele din spatele tejghelei, mai multe celebrități din partea locului își zâmbeau din fotografii alb-negru, ce purtau — se pare — semnături autentice. Întorcându-mi privirea spre Michael, am observat frumusețea supărătoare a gurii lui și expresivitatea buzei sale inferioare. Am simțit un fior în suflet, ca zbaterile ușoare ale unei păsări care își rănește aripile de gratiile coliviei sale.

— Am spus, a repetat el, că încercați să găsiți o soluție, așa cum am prezis eu... Îți amintești, nu-i așa, că am prezis asta?

— Ai crezut întotdeauna cu tărie în preziceri, în special în cele care-ți aparțin, i-am răspuns eu, zâmbind.

— *Touché!* a spus el.

Chelnerița s-a apropiat de masa noastră.

— Care e povestea plăcintei cu mere? a întrebat-o Michael.

— Avem propria noastră rețetă, i-a răspuns chelnerița, care purta un ecuson gri, din plastic, pe care era scris, cu litere albe, frumos conturate, numele ei: Mary.

— Serios? a întrebat-o Michael. O raritate în ziua de astăzi, a continuat el, dându-i astfel de înțeleas că localul era cu totul deosebit, așa cum era și chelnerița care ne servea.

— Ei bine, noi avem rețeta noastră, i-a răspuns Mary, cu un zâmbet pe buze — avea un zâmbet frumos, trebuia să recunosc asta.

— Văd că încă flirtezi cu chelnerițele, am spus eu după ce Mary s-a îndepărtat.

— Numești asta flirt?

— Tu nu?

— Nu, eu nu. Chiar nu încercam s-o agăț.

— Poate că ea încerca să te agațe. Îmi amintesc ce mi-ai povestit despre franțuzoaica pe care ai cunoscut-o în tren.

— După divorț, am fost nevoit să-mi găsec o preocupare ca să nu-mi pierd mințile. În perioada aceea, cu cât aventurile erau mai nebunești, cu atât era mai bine.

Eu am încuviințat din cap. Nu voi uita niciodată poveștile extravagante pe care mi le-a împărtășit — cum a fost, de exemplu, episodul în care a făcut sex cu o stewardesă canadiană în toaleta avionului sau momentul în care s-a trezit cu gonoree după o aventură cu o englezoaică. Nici povestea cu franțuzoaica nu este mai prejos — și-a strecurat piciorul pe sub fusta ei, iar ea i l-a prins cu mâna și a început să se mângâie cu el, satisfăcându-și astfel dorințele sexuale — episodul, încărcat de un erotism bizar, este cu atât mai tulburător cu cât întreaga scena s-a desfășurat într-o tăcere deplină. A trăit însă și povești sfâșietoare — s-a căsătorit la douăzeci de ani ca să divorțeze la douăzeci și unu, implicându-se apoi în numeroase relații sortite eșecului de la bun început, cum a fost cea cu verișoara mea, Robin. Obişnuiam să-l ascult, întrebându-mă când va pune oare capăt acestui șir nesfârșit de experiențe sexuale, care îi tulburau viața și îi provocau atâta suferință. Amintindu-mi însă aceste povești acum, după zece ani, petrecuți într-o relație monogamă cu Ben (copleșită

de monotonia și inconsistența propriei mele experiențe), am avut o reacție cu totul diferită. Împovărată de sentimentul dureros că mi-am irosit anii tinereții, îi apreciam acum exuberanța instincțelor, dar și înțelepciunea pe care i-a conferit-o suferința relațiilor eșuate.

— Când am intrat la Yale, a continuat el, renunșasem deja la aventurile de-o noapte. Iar acum munca îmi ocupă tot timpul, a spus Michael, povestindu-mi cum — după ce-a renunțat să mai dea doctoratul și s-a întors în oraș — a început să-și clădească încetul cu încetul cariera de muzician, dând lecții de muzică și obținând contracte temporare. Competiția este acerbă aici, a reluat el firul povestirii, și mă trezesc adesea pe marginea prăpastiei. Mă gândesc uneori să plec din New York și să mă stabilesc în California.

— Crezi că lucrurile vor merge mai bine acolo?

— Totul merge mai bine în California.

— Chiar crezi asta?

— Oarecum. Cel puțin, ești mai aproape de natură.

— O să-ți fie dor de New York.

— Așa este, dar ce mai contează?

Chelnerița s-a întors la masa noastră, aducându-ne plăcinta și cele două cafele comandate.

— Poftim, a spus ea, așezând farfuria, cu un gest hotărât, în fața lui Michael, și așteptând apoi verdictul cu brațele încrucișate.

— Excelentă, a spus el, gustând din ea și ridicând din sprâncene în dorința de a-și sublinia admirația.

Mary a ridicat și ea din sprâncene, întorcându-se apoi în spatele tejghelei. Eu mi-am dat ochii peste cap.

— E într-adevăr excelentă, a repetat Michael. Nu vrei să guști puțin? m-a întrebat el, oferindu-mi furculița.

Scorțișoara strălucea ademenitoare în glazura care învăluia merele, dar am clătinat din cap. Evitam dulciurile. Iar gestul de a mânca cu furculița lui mi se părea prea intim.

— Și mai compui? l-am întrebat eu.

Obişnuiam să-l privesc fascinată cum stătea la pian și modela sentimentele, transformându-le într-un iureș de sunete răvășitoare.

— Am încetat să mai compun după ultima relație traumatizantă. După povestea asta..., a spus el, arătându-mi cicatricea de la gât.

— Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

— Poate altă dată, mi-a răspuns el.

— Mi-e greu să accept că ai renunțat să mai compui, am insistat eu.

— Am nevoie de o muză. Dacă nu sunt îndrăgostit, nu pot să compun. Trebuie să compun *pentru cineva*. Iar dacă dragostea se împletește cu suferința, atunci creația este desăvârșită, a spus Michael, izbucnind în râs și făcându-mă și pe mine să râd împreună cu el.

Invidia mi-a străpuns însă inima, gândindu-mă la muzele sale. Am cunoscut cândva, pentru scurt timp, în perioada studenției, experiența stimulării erotice și a extazului când m-am îndrăgostit de colegul căruia i-am dedicat poezia. Cât de fericit trebuie să fii atunci când ai lângă tine o sursă permanentă de inspirație! Să cunoști simbioza dintre Andrew Wyeth¹ și muza lui, Christina, sau fascinația pe care Pierre Bonnard² o nutrea pentru soția lui, immortalizând-o în baie prin atingerile fremătătoare ale penelului său. Era ideal să ai o sursă de inspirație, dar soarta nu-mi hărăzise acest noroc. Câte femei reușesc să aibă muze? Poate oare o femeie să aibă o muză fără să joace ea însăși acest rol? Mă gândeam la George Sand și Chopin, la Georgia O'Keeffe și Alfred Stieglitz sau la Yoko și Lennon. Cu toții au cunoscut suferința, dar creațiile lor i-au răsplătit pe deplin.

Mi-am ațintit din nou privirea asupra cicatricei lui Michael. Era o masă de țesut fibroasă și alungită, de culoare gălbuie, care în termeni medicali poartă numele de cheloid, la fel ca aceea care mi-a rămas în urma intervenției chirurgicale suferite anul trecut pentru extirparea unui chist ovarian. În ultimul timp, simțeam din nou o durere îngrijorătoare, de data aceasta, în cealaltă parte a abdomenului. S-ar putea să fie un alt chist. Trebuia să fac o programare la doctor.

— Așadar, ți-ai pierdut muza după *asta*? am întrebat eu, arătându-i gâtul.

¹ Pictor realist american (1917–2009).

² Pictor postimpresionist francez (1867–1947).

— Da. Puțină suferință nu-i strică unui artist, dar o relație de-zastruoasă poate fi echivalentul unui sărut al morții. Viața mea se desfășoară, așadar, într-un ciclu fără sfârșit — creez atâta timp cât am o relație, apoi când îi pun capăt, inspirația îmi seacă și ea. Pot să mai compun și dacă nu am pe cineva alături, dar creația devine un procedeu automat, iar plictiseala își spune cuvântul. Dar asta trebuie să fac.

— Ce anume?

— Să compun chiar dacă nu am o muză. Să găsesc muza înăuntrul meu, a spus el, privindu-mă cu gravitate. Asta este menirea mea, nu-i așa, Jul? m-a întrebat Michael, prescurtându-mi numele, așa cum făcea cândva.

— Da, probabil că da, am răspuns eu, conștientă și stânjenită de propriul meu eșec artistic. Și apoi, ce s-a mai întâmplat?

— Vrei să știi care a fost următoarea mea poveste de iubire?

Eu i-am răspuns încuviințând din cap.

— Aceasta a fost ultima, a spus el. N-am mai avut nicio relație de atunci. Sunt complet singur de cinci ani.

— Nu mai spune! am exclamat eu, gândindu-mă că el era liber, iar eu nu.

— Nu-mi bat capul dacă nu găsesc dragostea adevărată. Sunt prea bătrân pentru relații întâmplătoare. Sunt un bărbat între două vârste acum. Uite! a spus el, arătându-mi părul care începea să i se rărească.

— Nu-mi spune că ești bătrân!

— Ba chiar sunt. Am patruzeci și unu de ani. Dar ce-mi poți spune despre tine? I-ai fost fidelă dragului nostru Ben? „Bubele” iritante ale celor șapte ani de căsnicie¹ trebuie să fi apărut deja acum trei sau patru ani.

¹ În original, „*the seven-year itch*”, termen din psihologie, care sugerează faptul că armonia dintr-un cuplu începe să dispară după șapte ani de relație. Termenul provine din medicină și se referă la bolile de piele iritante și contagioase, ca herpesul sau scabia.

— Ei bine, i-am răspuns eu, roșie la față, chiar dacă „bubele” te mănâncă, asta nu înseamnă că trebuie să te și scarpini.

Cu câțiva ani în urmă, am flirtat cu un tip pe care l-am cunoscut la un curs de afaceri.

— Pare incomod, a spus Michael.

— Dacă aștepți un timp, „mâncărimea” dispare.

— Loialitatea este una dintre trăsăturile pe care ți le-am admirat întotdeauna.

— Nu știi dacă este vorba de loialitate sau de un soi de simbioză.

Dacă îl răneam pe Ben, i-aș fi simțit suferința de parcă ar fi fost a mea. Știam că felul meu de a iubi nu era tocmai corect, căci îmi înfrâna adesea libertatea de acțiune. Mi-am adus aminte că aveam întâlnire cu agentul imobiliar, așa că m-am uitat la ceas.

— Trebuie să mă duc să văd apartamentul despre care ți-am vorbit, am spus eu.

— Merg cu tine, a răspuns Michael, punându-și pe umăr, cu un gest familiar, geanta din pânză și aruncându-și privirea în direcția opusă. Stai puțin! Trebuie să-mi anulez următoarea lecție de muzică, mi-a explicat el, lăsând câțiva dolari pe masă și îndreptându-se apoi spre telefonul aflat lângă toaletele din spatele cafenelei.

M-am ridicat, nerăbdătoare, în picioare și m-am dus la ușa de la intrare. În timp ce îl așteptam, mâinile mi-au fost atrase de bomboanele cu mentă din bolul de cristal așezat lângă casa de marcat. Aș putea să cedez ispitei și să-mi iau vreo două. Datorită culorilor lor pastelate, le simțeam apetisante, chiar înainte de a le băga în gură. Michael acorda o atenție deosebită lecțiilor de muzică, motiv pentru care mă simțeam flatată pentru că renunța la una dintre orele sale ca să petreacă mai mult timp cu mine. Dar poate că gestul lui nu avea semnificația pe care i-o confeream eu. Întocmai ca un cântăreț de jazz care se joacă cu saxofonul și alternează stilurile muzicale, Michael se lăsa condus de firea sa impulsivă.

În timp ce ne îndreptam spre biroul agentului imobiliar de pe Fourteenth Street, Michael și-a amintit momentele frumoase pe care le-am trăit împreună în ultimul meu an de facultate: seara în

care ne-am dus să vedem filmul *Favoritul profesoarei*¹ difuzat de societatea cinematografică din cadrul Facultății de Medicină Yale sau petrecerea de Anul Nou organizată de mama.

— Și seara aceea de vară când am ascultat jazz în Damrosch Park, a spus el. Îți mai aduci aminte?

Ne-am întâlnit la fântâna arteziană din Lincoln Center și am ascultat un concert în aer liber în timp ce mâncam sandviciuri cu chifteleuțe. Atunci mi-a spus că s-a hotărât să renunțe la doctorat. Decizia lui mi s-a părut cât se poate de rațională. Iar plecarea lui din New Haven mi-a oferit posibilitatea să mă mut cu Ben.

— Ne-am distrat de minune în vara aia, am spus eu.

Vara lui '77: Ben se afla la Londra împreună cu familia lui, iar Michael se despărțise de Robin, astfel că ne vedeam destul de des, poate prea des, acesta fiind și motivul pentru care s-a întâmplat ce s-a întâmplat în noaptea aceea de septembrie pe treptele bibliotecii. Încercam să înțeleg ce s-a petrecut atunci — căci niciodată n-am reușit s-o fac pe deplin — în timp ce Michael vorbea despre cluburile de jazz din Manhattan, până când am ajuns în fața clădirii din piatră roșie de pe West Fourteenth Street — destinația mea.

Agentul imobiliar — un bărbat mic de statură, îmbrăcat la patru ace, într-un costum ce mirosea a tetracloretilenă, substanță folosită de spălătoriile de haine — ne-a dus să vedem un apartament cu două camere situat în spatele clădirii. Ferestrele înalte ale apartamentului lăsau lumina să pătrundă nestingherită, lucru care m-a atras de la bun început. Atât dormitorul, cât și sufrageria dădeau spre o grădină micuță, presărată cu ghivece de flori și copaci plantați tot în ghivece, așezate într-un cerc de jur împrejurul unor scaune negre din metal. Niște arbuști aparent sălbatici creșteau într-un loc special amenajat pentru ei. În timp ce Michael îl lua la întrebări pe agentul imobiliar, eu stăteam la fereastră, privind fascinată grădina. Cum merg afacerile zilele astea? Chiriile aveau să-și stăviească avântul astronomic? Michael avea un talent aparte prin care

¹ Titlul original *Teacher's Pet* (1958), comedie romantică, avându-i în rolurile principale pe Clark Gable și Doris Day.

reușea să-i antreneze pe străini în conversație. Amuzată, l-am lăsat să poarte singur întreaga discuție.

Privindu-l pe Michael cum își făcea numărul, am realizat că nu fumase nicio țigară de când ne-am întâlnit. Și nici nu mai mirosea a tutun. A renunțat, așadar, la fumat, așa cum a renunțat și la aventurile întâmplătoare. A reușit, astfel, să preia controlul asupra acestor două vicii, și poate și asupra altora.

S-a întors spre mine, iar privirile ni s-au întâlnit.

— Ați putea să ne lăsați să discutăm puțin între patru ochi? l-a întrebat el pe agentul imobiliar, care a acceptat să ne aștepte în biroul lui.

Agentul credea că noi doi suntem un cuplu, iar lui Michael îi plăcea să-i alimenteze iluzia.

Bărbatul a ieșit din apartament, iar Michael mi-a aruncat o privire greu de pătruns. De mai bine de o oră, ne prefăceam că nu ne-am sărutat niciodată pe treptele bibliotecii, dar acum, trezindu-ne singuri în acest spațiu intim, am simțit pentru o clipă impulsul de a mă arunca în brațele lui și de a reînoda lucrurile din punctul în care le lăsasem — *hei, dar nu aceasta este calea pe care vrei să mergi în viață!*

— Ce părere ai? l-am întrebat eu.

— Este scump, dar nu mai scump decât altele, este situat într-un cartier liniștit și se află foarte aproape de metrou...

— Îmi place grădina...

— Iar locul de lângă peretele acela tânjește după un pian, a adăugat Michael, arătându-mi un spațiu gol și alb.

— N-am mai cântat de ani de zile la pian.

— Dar o să vrei să cânti din nou odată ce vei avea locșorul tău.

— Altă precizare de-a ta? l-am întrebat eu, reluând vechiul nostru joc.

— Altă precizare de-a mea, mi-a răspuns el, zâmbind. Ai putea să închiriezi un pian pentru o sumă destul de convenabilă.

— Un pian ar da bine acolo, nu-i așa? am spus eu, privind perețele gol.

Undeva, în mansarda casei mele din Princeton, aveam o fotografie pe care mi-a făcut-o verișoara mea, Anna, în iarna ultimului meu an de facultate și în care m-a surprins cântând la pianul lui Michael. Mi-o imaginam agățată deasupra unui instrument închiriat, iar eu și Michael stăteam împreună pe taburete, unul lângă celălalt.

— Studiez o tehnică pe care aș putea să ți-o împărtășesc și ție, a adăugat el, citindu-mi parcă gândurile. Mi-a revoluționat interpretarea muzicală...

M-am așezat din nou în fața ferestrei ca să privesc grădina. Îi simțeam privirea ațintită asupra mea, îi auzeam gândurile și îi simțeam — era oare doar rodul imaginației mele? — dorința de a fi a lui. Înotam într-un iureș de sentimente și nu trebuie să iei hotărâri sub presiunea trăirilor sufletești.

— Mă întreb dacă ai încredere pe deplin în strategia pe care ți-ai conceput-o, a continuat Michael.

— Ce strategie? am întrebat eu, ridicându-mi privirea spre el.

— Cea legată de Ben. Încerci să-l forțezi, nu-i așa?

— Ce vrei să spui? l-am întrebat eu, prefăcându-mă că nu înțeleg.

— Îl forțezi să te ceară de soție, îl obligi să vă întemeiați o familie. Postul pe care vrei să-l iei la New York — chiar dacă este vorba de firma tatălui tău — și închirierea unui apartament vor reprezenta o amenințare pentru Ben. Un ultimatum. Spre deosebire de el, eu *înțeleg* prea bine ce vrei să faci.

Michael îmi înfățișa motive pe care nici eu n-am îndrăznit să le îmbrac în cuvinte. M-am uitat din nou pe fereastră. Îmi plăcea grădina aceea micuță.

— Nu câștig prea bine în Princeton. Iar tata are șaptezeci de ani, am spus eu. Are o listă de clienți pe care o clădești în ani de zile. Este o ocazie rară.

— Corect! Și n-are nicio legătură cu tine și cu Ben, a insistat Michael.

— De ce m-aș muta în oraș, dacă m-aș grăbi să mă mărit și să fac copii?